

[Lembourn.]

med filmcensuren. Konsekvensen må være, at man også afskaffer forbuddet mod billederne.

Se, disse bemærkninger skal ikke opfattes som et forsvar for pornografien, men de skal opfattes som et udtryk for, at jeg mener, at det bedste middel, man har imod pornografien, det er at offentliggøre den. Det er mødet med det udfordrende i den, som skaber en reaktion på den. Kun ved at møde den får man den åndelige vaccination, som man måske kan kalde det, imod det tarvelige og det ikke-menneskelige. Jeg tror tværtimod, at censuren og forbuddet kan give det stik modsatte resultat. Jeg vil gerne nævne et enkelt eksempel, som jeg egentlig synes belyser det ganske godt: for et par år siden blev der produceret en aldeles strålende film, en meget talentfuld film, en svensk film, der hed 491, og som handlede om ungdomskriminalitet. Man viste denne film for et publikum, som var særlig interesseret i disse problemer, først i uensureret form, og den virkede stort set på publikum sådan, at de følte, at de havde haft en stærk kunstnerisk oplevelse, de var blevet rystet, for det var en meget rystende film, og de havde fået et indtryk af et socialt problem, stærkere end nogen sinde før, og derfor havde den altså en overordentlig positiv virkning. Derefter viste man den samme film i censureret form, og næsten alle deltagerne i forsamlingen erklærede, at nu var det blevet en pornografisk film, nu var den blevet lummer. Så derfor tror jeg, at når man skal til at diskutere dette med billederne, så må man forstå — i samme grad som med litteraturen — at skal man virkelig prøve at bekæmpe det inhumane, det sadistiske, det modbydelige, ja, så skal man offentliggøre tingene, så man bliver konfronteret med det. Så vil det største flertal af dem, der ser det, reagere sundt imod det. Den rene spekulationsporno — det gælder også billederne, dem kan man roligt give tilladelse til at udsende — keder sig selv ihjel.

Der bliver imidlertid et problem tilbage, som også andre af talerne i dag har været inde på, nemlig at det jo ikke er særlig æstetisk at få hele byen overhængt med disse billeder, og derfor vil jeg gerne stille det spørgsmål til ministeren: er det juridisk

muligt, for det er jeg ikke klar over, f. eks. gennem en politivedtægt at hindre udstilling af disse ting? Kan det altså juridisk lade sig gøre på samme tid at acceptere produktionen, men ikke en udstilling af billederne?

Med disse ord håber jeg, at udvalget vil drøfte disse spørgsmål også med hensyn til billederne, og jeg skal til slut blot sige, at det er min grundopfattelse, at fuld pressefrihed og fuld kunstnerisk frihed både med hensyn til skrifter og billeder er det bedste våben mod det tarvelige og det inhumane — og måske det eneste.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg kan på ny takke samtlige ordførere for en overordentlig positiv og velvillig modtagelse af de lovforslag, jeg har fremsat. Jeg vil gerne sige med det samme, at jeg var behagelig overrasket over den „progressive“ forståelse, der er lagt for dagen fra samtlige partier. Her kommer jeg og tror, at jeg udfordrer folketinget — i hvert fald en del af folketinget — med et lovforslag, og så bliver det fra alle sider modtaget, om ikke med 100 pct. tilslutning, så dog i hvert fald sådan, at man erklærer sig villig til i en overordentlig positiv ånd at overveje det. Det er i virkeligheden glædeligt.

Jeg takker samtlige ordførere og vil gerne bekræfte, som hr. Thomas Have fremførte det, og som det også er gentaget flere gange under gengivelse af, hvad jeg har sagt ved fremsættelsen af lovforslaget, at jeg er villig til at forhandle om enkeltheder. Dette er ikke på nogen måde udtryk for et ultimatum; nej, tværtimod, det er et forhandlingsoplæg, og jeg vil efter forløbet af forhandlingen i dag tro, at det skulle være muligt at komme til et godt resultat.

Jeg vil gerne over for hr. Ib Thyregod bekræfte, at forslaget om ændring af straffen for voldtægt ikke tilsigter en formildelse af straffen; det er blot et spørgsmål om at få en smidigere affattelse. Derfor har vi udformet bestemmelsen, som vi har, og jeg er glad for, at den vinder almindelig tilslutning.

Må jeg ligeledes til hr. Ib Thyregod sige, at straffelovens § 225, stk. 3, er slettet i lovforslaget, fordi det viser sig, som det fremgår af side 38, bilag 2 til lovforslaget, at den ingen praktisk betydning har haft,